

A patrusprezecea scrisoare

Maria-Eugenia Olaru

Despre liniştea dealurilor în toamnă
Ce minunat ar fi, în mijloc de oraş, să ridici ochii, deodată,
şi să vezi dealurile arămii şi pădurea înmiresmată...
şi să-ţi spui, aşa deodată că toamna este minunată!
Cu mâinile în buzunare şi părul în vânt
să te simţi născut din Cuvânt.
Să şti că lumea e făcută să o stăpâneşti,
dar nu oricum, ci doar când iubeşti.
Picătură de rouă, cu picătură de rouă de se adună, sunt pentru noi.
A, că lumea e rea!? Fie doar e viaţa sa!
Că răutatea înfloreşte şi pâinicile se micşorează!?
Fie, asta nici nu contează!
Dar Pâinea, cea mare şi rotată-n cuptor,
nu-ţi susură crescând cântec de dor!?
Nu se arămeşte pădurea de drag!
Şi când ieşi în prag, în mijloc de oraş
si ridici ochii, deodată, vezi dealurile arămii si pădurea înmiresmată.
Şi atunci îţi spui, aşa deodată
că toamna e minunată...